

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 4 เทศกาลมหาพรต ปี B

(วันที่ 11 มีนาคม ค.ศ. 2018)

พี่น้องที่รัก คำว่า “รัก” เป็นคำที่เราใช้กันบ่อยและในความหมายที่แตกต่างกันมากจนกระทั่งสูญเสียพลังและคุณค่าดั้งเดิมไป บางคนบอกว่าเขารักลูกๆ ของเขา รักสุนัขของเขา รักดารานักร้องคนนั้น หรือรักนักแสดงคนนี้เป็นพิเศษ

อันที่จริง คำว่า “รัก” เป็นคำที่ทรงคุณค่าคำหนึ่งซึ่งเราควรใช้อย่างถูกต้อง เจาะจง และตรงความหมาย เราไม่ควรใช้คำนี้ได้อย่างไร้ความระมัดระวังหรือไร้ความตระหนักถึงคุณค่าที่แท้จริงของมัน ทุกครั้งที่เราใช้หรือพูดคำนี้ เราต้องพร้อมที่จะยืนยันหรือสนับสนุนคำที่เราเขียนหรือที่เราพูดด้วยการกระทำเสมอ พระเจ้าทรงใช้คำนี้อย่างฉลาดและรอบคอบ พระองค์ไม่ได้ทรงใช้มันแบบง่าย ๆ เหมือนบางคนทำเพื่อทำให้อีกฝ่ายหนึ่งพอใจหรือหลงใหลตนเอง เมื่อพระเจ้าทรงบอกว่าพระองค์ทรงรักเรา พระองค์ทรงหมายความว่าความเช่นนั้นจริง ๆ และเรารู้ว่าพระองค์ทรงรักเราจากการกระทำของพระองค์

ในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้าทรงต้องการบอกอะไรแก่เราเมื่อพระองค์ทรงบอกว่าพระเจ้าทรงรักเรามาก? เพื่อเข้าใจเรื่องนี้ดีขึ้นให้เรามาดูภาษากรีกซึ่งเป็นภาษาที่ใช้เขียนหนังสือพระวรสาร ในภาษากรีกมี 3 คำซึ่งมีความหมายต่างกันที่ถูกนำมาใช้อธิบายความหมายของคำว่า “รัก” คำเดียวในภาษาไทย คำแรกคือ เอรอส (Eros) เป็นความรักแบบโรแมนติกหรือแบบหนุ่มสาวที่นำไปสู่การแต่งงาน คำที่สองคือ ฟิเลีย (Philia) เป็นความรักแบบมิตรภาพ เหมือนความรักในกีฬาฟุตบอลที่นำผู้คนมากมายมารวมกันและมีการจัดตั้งสโมสรหรือทีมฟุตบอลขึ้น คำที่สามคือ อากาเป (Agape) เป็นความรักที่บริสุทธิ์และเสียสละ เหมือนความรักที่ทำให้แม่เสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยลูกของตน

ในความรักแบบหนุ่มสาวหรือแบบโรแมนติกเราปรารถนาที่จะ “รับ” และในความรักแบบมิตรภาพเราปรารถนาที่จะ “ให้และรับ” แต่ในความรักที่บริสุทธิ์และเสียสละเราปรารถนาที่จะ “ให้” เท่านั้น เมื่อพระเยซูเจ้าทรงบอกเราว่าพระเจ้าทรงรักเรามาก พระองค์ทรงหมายถึงความรักประการหลังนี้เอง นั่นคือ ความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเราและมอบให้เรานั้นเป็นความรักที่บริสุทธิ์และเสียสละ เป็นความรักที่ไร้ขอบเขตและไร้เงื่อนไขไม่มีคำว่า “ถ้า” หรือ “แต่” ในความรักของพระเจ้า ในพระวรสารวันนี้พระองค์ตรัสว่า “พระเจ้าทรงรักโลกอย่างมากจึงประทาน” (ยน3:16) พูดอีกอย่างหนึ่งคือพระเจ้าทรงรักเราแต่ละคนมากจนกระทั่งพระองค์ “ประทานหรือให้” พระเจ้าทรงให้อภัยและทรงลืมนความผิดบาปของเรา “การให้” เป็นเครื่องหมายหรือคุณลักษณะของความรักที่บริสุทธิ์และเสียสละซึ่งเป็นความรักของพระเจ้าที่มีต่อมวลมนุษยย์ทุกคน และควรเป็นความรักของเรามีต่อเพื่อนมนุษย์คนอื่น

ด้วย ความรักแบบนี้แหละเป็นความรักที่ดำรงอยู่ในเมืองสวรรค์ ดังนั้น สถานที่ใดก็ตามปราศจากความรักแบบอากาศหรือความรักที่บริสุทธิ์และเสียสละ สถานที่นั้นก็ไม่ต่างจากนรก

มีเรื่องเล่าว่านักบุญองค์หนึ่งได้ขอร้องพระเจ้าแสดงให้ท่านเห็นความแตกต่างระหว่างสวรรค์และนรก พระเจ้าจึงทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์พาท่านไปเที่ยวชมนรกเป็นอันดับแรก ที่นั่นท่านได้เห็นชายและหญิงจำนวนหนึ่งกำลังนั่งอยู่รอบโต๊ะขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยอาหารชั้นเลิศนานาชนิด แต่ไม่มีใครสักคนกินอาหารที่อยู่บนโต๊ะนั้น ทุกคนต่างสีหน้าเศร้าหมองและกำลังอ้าปากกว้าง นักบุญองค์นั้นจึงถามชายคนหนึ่งที่อยู่ที่นี่ว่า “ทำไมท่านไม่กินอาหารล่ะ?” ชายคนนั้นจึงบอกให้ท่านมองดูที่มีมือของพวกเขาแต่ละคนซึ่งมีข้อยาวประมาณ 1 เมตรมัดติดอยู่ ด้วยเหตุนี้ ทุกครั้งที่พวกเขาตักอาหารใส่ปากตนเอง อาหารเหล่านั้นจึงเลypากพวกเขาไปและตกลงพื้นหมด “น่าสงสารจังเลย” นักบุญคนนั้นพูดจากนั้นทูตสวรรค์ได้นำท่านไปเที่ยวชมสวรรค์ ที่นั่นท่านประหลาดใจมากที่เห็นทุกอย่างคล้ายๆ กับสิ่งที่ท่านเห็นในนรก นั่นคือ ชายและหญิงจำนวนหนึ่งกำลังนั่งอยู่รอบโต๊ะขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยอาหารชั้นเลิศนานาชนิด และที่มีมือของแต่ละคนมีข้อยาวประมาณ 1 เมตรมัดติดอยู่ แต่สิ่งที่ไม่เหมือนในนรกคือ ทุกคนที่อยู่ที่นี่ต่างมีความสุขและกำลังหัวเราะอย่างสนุกสนาน นักบุญองค์นั้นจึงถามสตรีคนหนึ่งที่นั่งอยู่ใกล้ๆ ท่านว่า “นี่มันอะไรกัน ทำไมพวกท่านจึงมีความสุขในสถานการณ์แบบนี้?” สตรีที่อยู่ในสวรรค์คนนั้นจึงตอบว่า “ดังที่ท่านเห็น ที่นี่เราต่างคนต่างช่วยเหลือกันและส่งอาหารให้แก่กันและกันกิน” พ่อคิดว่าถ้าเราสามารถพูดได้ว่าเป็นสิ่งๆ ที่ครอบครองของเรา สังคมของเรา ชุมชนวัดของเรา และโลกของเราทำอยู่ เราที่อยู่ที่นี่คงอยู่ไม่ห่างไกลจากพระอาณาจักรสวรรค์

พี่น้องที่รัก วันนี้พระศาสนจักรเชื้อเชิญเราแต่ละคนให้ไตร่ตรองถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อโลกและให้เรามีความชื่นชมยินดีเพราะความจริงนี้ นั่นคือ พระเจ้าทรงรักเราแต่ละคนมากจนกระทั่งทรงยอม “ประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศ แต่จะมีชีวิตนิรันดร์” (ยน3:16) พระเยซูเจ้าทรงเป็นของประทานที่ล้ำค่าที่สุดที่พระเจ้าทรงมอบแก่เรามนุษย์ให้ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราแต่ละคนเป็นแรงผลักดันและพลังขับเคลื่อนเราแต่ละคนให้รักกันและกันพูดอีกอย่างหนึ่งคือ เราต้องพยายามรักกันและกันเหมือนที่พระเจ้าทรงรักเรา กล่าวคือ เราต้องเป็นคนแรกที่รัก เหมือนที่พระเจ้าทรงรักเราก่อนที่เราจะรักพระองค์ ก่อนที่เราจะรู้จักพระองค์เสียด้วยซ้ำไป เราจึงควรเป็นคนแรกที่จะรักและบอกรัก เป็นคนแรกที่กลับมาคืนดี ถ้ามีเรื่องผิดข้องหมองใจกัน เป็นคนแรกที่มองเห็นความทุกข์ของคนอื่น อีกประการหนึ่ง ความรักของเราต้องเป็นความรักแบบให้เปล่าพระเจ้าทรงรักเราไม่ใช่เพราะเราน่ารัก ดี เก่ง หรือมีความสามารถสูง แต่เพราะเราเป็นเราเท่านั้นเอง และที่สำคัญ ความรักของเราต้องเป็นความรักที่เสียสละและไม่เห็นแก่ตัวพร้อมที่จะให้อภัยและให้ทุกสิ่งแม้แต่ชีวิตสำหรับคนที่เรารัก แน่นนอน ความรักแบบที่พระเจ้าทรงรักเราเรียกร้องหลายอย่างจากเรา อย่างไรก็ตาม ถ้าเราพยายามทำตามแบบอย่างของพระองค์ พระองค์ทรงมีพระพรที่จำเป็นสำหรับเราแต่ละคน และสิ่งหนึ่งที่เราควรจำไว้เสมอคือ ความรักชนะทุกอย่าง (Amor omnia vincit) ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน